

Cultura

L'escriptor sicilià publica a l'abril en castellà l'entrega número 24 de la sèrie del comissari Montalbano

Andrea Camilleri, al seu pis de Roma. L'escriptor, de 90 anys, aconsegueix ser tan prolífic perquè matina i s'asseu a escriure, sense esperar que li arribi la inspiració

EUSEBIO VAL
Roma. Corresponsal

Andrea Camilleri (Porto Empedocle, 1925), l'escriptor més popular d'Itàlia, amb desenes de milions de llibres venuts a tot el món, està gairebé cec però continua dictant al seu assistent les aventures del comissari Montalbano que imagina la seva ment, encara extraordinàriament lúcida. El pròxim 1 d'abril es publica en castellà (Salamandra) l'entrega número 24 de la sèrie. Al seu pis de Roma, entre cigarret i cigarret, l'autor sicilià explica a *La Vanguardia* el seu mètode de treball, què pensa de la Itàlia i l'Europa actuals, el seu record del feixisme i com encara la vellesa.

Com es veu el món des dels noranta anys?

El veia millor quan en tenia 25. No per una qüestió de joventut sinó perquè sortíem de la guerra. Itàlia estava destrossada i calia reconstruir-la. Hi havia un entusiasme grandíssim, una vitalitat grandíssima. Passava a tot el món, als Estats Units, al Japó, a Anglaterra. Veníem d'una guerra que havia estat desastrosa, també per als vencedors. Hi havia, doncs, un gran desig de viure, de reconstruir i de fer coses.

“Sóc un treballador de l'escriptura”

Andrea Camilleri, escriptor

I com veu ara Itàlia?

Itàlia està una mica feta miques. Hi ha massa divisions, un futur fosc. Em sap greu deixar als meus nets, en herència, un fracàs.

Què pensa d'aquesta pressa de Matteo Renzi per reformar el país? La comparteix?

Comparteixo la idea de la necessitat de les reformes. Però no crec en les reformes fetes a cop de moció de confiança (parlamentària), de la prevalença ocasional d'unes majories forçades i temporals. No sóc renzià sinó més aviat el contrari. Més que en Renzi confio en els italians. En general, quan se'ls posa entre l'espasa i la paret tenen capacitat de reacció.

Vostè sempre ha estat un home de teatre. Què li sembla Beppe Grillo, un actor convertit en polític?

Grillo sempre ha estat un còmic de monòlegs, no ha estat mai un veritable home de teatre. El teatre és una triangulació entre l'autor, els actors i el públic. El seu mèrit és haver reunit en el seu moviment les exasperacions socials que podrien haver tingut sortides perilloses. Ha estat una vàlvula d'escapament molt important. Però aquí s'acaba tot, perquè així que Grillo conquereix un nou municipi entra en col·lisió amb l'alcalde del seu propi partit. En el moment de governar es posen de manifest totes les dificul-

tats de la falta de preparació política que un pateix.

En la seva sèrie sobre el comissari Montalbano hi ha poques al·lusions polítiques però sí algunes ironies sobre la burocràcia, l'evasió fiscal, els “parlamentaris complaents”, la màfia i fins i tot l'estat deplorable de les carreteres. Li agraden aquestes ironies?

Sí, m'agraden, perquè en Montalbano és un home del seu temps. Viu com qualsevol altre ciutadà italià i topa amb els mateixos problemes. Per què no ha de parlar-ne? Ell té l'arma de la ironia.

També sobre la corrupció. Sí, la corrupció s'estén amb rapidesa. De vegades es diu que Roma és

corrupta, però que Milà té anticsos. Però com pot afirmar-se això, quan, ahir mateix, 21 persones, entre les quals, un conseller regional important [a la Llombardia], van ser detingudes? Tot el país està infectat. Cal eliminar les subdivisions regionals. Tot el país està malalt.

La seva Sicília torna a ser una frontera molt viva amb el problema de la immigració. Segueix aquest afer?

Esclar que sí. He presenciat desembarcaments. Sempre dic que cal estar atent perquè el que passa és només la punta d'un iceberg i estem destinats a tenir l'iceberg a casa. És una migració bíblica. Europa ha estat sorda. Hem estat els països del sud, com Itàlia, Espanya i Grècia, els que hem comprès el que estava succeint. I ara Europa s'arrisca a disgregar-se, a trencar-se, a desaparèixer. Si comencem a tancar fronteres, què ens unirà, l'euro? Si guem seriosos. Una Europa sense ideals no és Europa. No podem posar filferros espinosos perquè els saltaran. La desesperació, la por i l'instint de supervivència són més forts.

En un llibre va escriure que “tot arriba al sud amb molt retard, com una onada mandrosa.” És així. Va succeir amb el feixisme. Va tenir l'epicentre entre Milà i Roma. Després, a mesura que baixava,